

Skuld, kunde der næppe være bleven Tale om 25,000 Kr. Hele denne store Sum er fremkommet derved, at man foruden de 8 Timelærere har taget samtlige Adjunker med. Havde den ærede Minister blot stillet Forslag for de 8 Timelæreres Vedkommende, kunde Sagen være bleven behandlet fra en anden Forudsætning, end den nu er blevet. Vi have ikke funnet forstaa, at man, for at hjælpe de 8 Timelærere, nødvendig maa hjælpe samtlige Adjunker til en Forhøjelse med omtrent samme Beløb, som de fik i Fjor. Med Hensyn til Realskolerne frygtede den højtærede Minister for, at Landstinget skulde stille sig paa et andet Standpunkt, end Folketinget nu gør. Den højtærede Minister henviste til Landstingets Stilling i Fjor. Men jeg tror ikke, man ganske kan slutte fra Landstingets Stilling i Fjor til dets Stilling i Aar. Der er nemlig slet en væsentlig Forandring med Hensyn til Realskolebevillingen fra i Fjor, og det er den, at der nu er begyndt en Forhandling om Reglerne for hele denne Bevilling, og derfor tror jeg, det vil kunne lykkes at overbevise det andet Ting om, at det er det naturlige at lade alt blive, som det er, indtil man kan blive enig om de ny Regler for denne Bevilling. Jeg tror, at man ogsaa i Landstinget vil finde det unaturligt, hvis man, medens en saadan Forhandling stod paa, vilde give en planløs Understøttelse til forskellige enkelte Skoler. Endelig er der ogsaa et Punkt den ærede Minister fremdrog, hvor jeg desværre ikke kan give ham noget Haab om, at denne Bevilling vil blive vedtaget, det er Bevillingen til Marine-maler Locher. Den højtærede Minister gættog i Dag, hvad han udtalte ved anden Behandling, at Meningen med Forslaget var, at Locher skulde uddannes til Kobberstifter. Ganske vist skulde man ikke være bunden til Oprettelsen af en Plads som Professor i Kobberstift. Men det vilde dog, saa vidt jeg kan se, være en naturlig Følge af Bevillingen, givet med denne Motivering. Jeg tror ikke, at det kan være Statens Sag at sørge for, at der i alle mulige Videnskabsfag og Kunstfag er Professorer eller Professoreremner til Stede. Jeg ved, at i Slutningen af forrige Aarhundrede, sytten hundrede nogle og firs udkom der en Forordning, hvori det hed, at Staten altid skulde sørge for, at der var saa og

saa mange Billedhuggere, saa og saa mange Malere, saa og saa mange Kobberstiftere, osv., og hvori det fremdeles hed, at Staten skulde sørge for, at der desuden altid var et „værdigt Subjekt“ til rede, som kunde afløse, naar nogen gik ud af Nummer. Jeg tror ikke, at vi længere kunne stille os paa et saadant Standpunkt. Jeg ser ikke, at vi kunne forsvare kunstig at ville genoplive Kobberstikkunsten, som i Virkeligheden er gaaet ud af Spillet her i Landet. Endelig skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af det meget omdebatterede Helligaandshus. Det er højt ejendommeligt, at den Sag, der ved Finanslovens første Behandling frem for nogen fremtalte Drøftelse, var Spørgsmaalet om Kirken i Maribo, og at det nu ved Finanslovens tredje Behandling er Helligaandshuset i Randers, der har fremtaldt de fleste Udtalelser. Det er et Vidnesbyrd om Folketingets store Interesse for arkitektoniske Emner. Smidlertid tror jeg, at adskillige af de Udtalelser, der ere faldne frem maa betragtes som Efterdønninger af den stærke Kamp, der er førtovre i Randers, og vi have sporet noget af Videnskabens derovre fra. Men jeg tror, man har misforstaaet den Stilling, som Finansudvalget anbefaler. Her er ikke Tale om, at vi i nogen Maade ville paaanøde Kommunen denne Restauration. Vi tilbyde Kommunen at restaurere et Hus, som Kommunen ejer, og som Kommunen kan gøre ved, hvad den vil. Vi tilbyde at restaurere Huset, fordi vi finde, at det har en saadan Betydning i arkitektonisk og historisk Henseende, at vi ikke kunne forsvare at lade det forsvinde. Byraadet har jo andre Interesser at varefage i denne Sag, end vi her i Rigsdagen kunne have. Byraadet har blandt andre Interesser den, som er bleven saa stærkt paaberaabt: at staffe Byen bedre Torveplads. Hvis dette Hensyn virkelig er saa vigtigt for Byen, staar det i Byens egen Magt at gennemføre sin Vilje og ikke modtage Tilbudet herfra. Men Forholdet er jo det, at stant Randers Byraad Gang efter Gang har besluttet at nedrive denne Bygning, har det alligevel indtil Dato ikke villet tage Ansvar paa sig for dens Nedrivning, men har ladet den staa trods det, at det flere Gange har vedtaget dens Nedrivning. Og